

SVÄTÝ MICHAL

f a r s k ý č a s o p i s

1 / 2015
ročník XXII

PÔSTNA DOBA, ČAS NA ZMENU NÁŠHO ŽIVOTA

Stojíme na začiatku štyridsaťdňového Obdobia pôstnej doby, času, kedy sa každý z nás, hlbšie zamýšľa nad sebou, nad svojím vzťahom k Bohu, rozjímame o Ježišom utrpení a snažíme sa čo najlepšie pripraviť na slávenie najväčších sviatkov v roku. Začíname Popolcovou stredou, kajáním sa. S pokorou pristupujeme ku kňazovi, ktorý nám sype popol na naše hlavy, ako symbol nášho previnenia a uznania našej hriešnosti. Nestačí uznať našu hriešnosť, musí nasledovať naša úprimná ľútosť nad našimi previneniami a rozhodnutie zmeniť svoj život. Máme niekoľko možností, ako najlepšie prežiť čas pôstu. Jednou z možností je zúčastňovať sa pobožnosti krížovej cesty, kde rozjímame nad utrpením nášho Pána Ježiša Krista. On podľa vôle svojho Otca, z lásky k nám, sa krvou potil v Getsemanskej záhrade, kde videl všetky hriechy tohto sveta. Precítiť a vidieť nepravosti, vraždy, vojny, nespravodlivosť, rúhanie sa, všetko zlo, spáchané na tejto zemi, muselo byť pre Ježiša, ktorý nespáchal ani jediný hriech, takým veľkým utrpením o akom my, hriešni ľudia, nemáme ani predstavu. Vieme iba to, že tam videl aj hriechy života každého

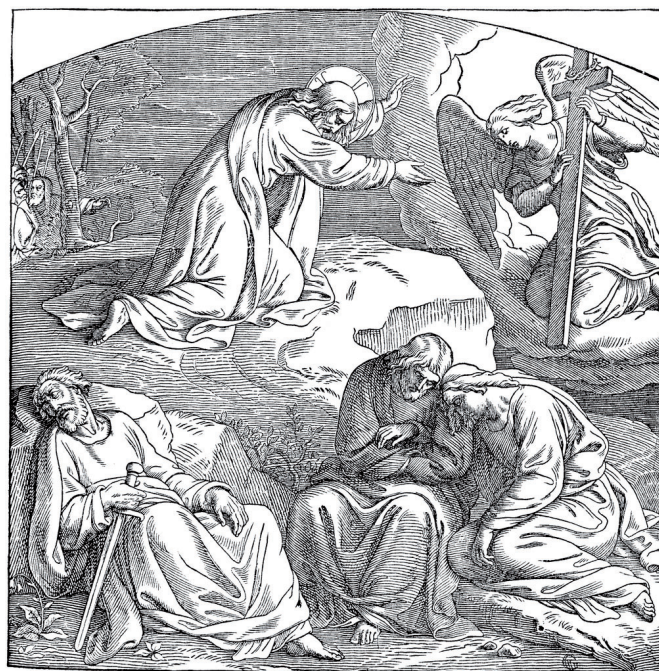
z nás, nevyľúčil nás zo svojej lásky a vzal bremeno našich previnení na seba. Bolo to také kruté pre Ježiša, že v jednej chvíli prosil svojho Otca, aby vzal kalich Jeho utrpenia, ale nie tak, ako chcel On, ale ako to chcel Boh Otec. Úplne sa podriadil vôli svojho Otca. Položme si otázku, či aj my sme ochotní prijať utrpenie z rúk Boha, tak ako On chce? Koľko pohoršenia zo strany nás ľudí, nad mnohými nešťastiami, koľko hnevu voči Bohu? Otázka, ktorú tak často počujeme. Kde bol vtedy Boh? Keď trpí nevinné dieťa nevyliciteľnou chorobou, keď zomiera matka a necháva tu na zemi svoje deti, keď dobrý človek

sa zmieta v bolestiach pri onkologickom ochorení, keď otec opúšťa svoju rodinu, len preto, aby si užil s inou ženou, keď sa stane hromadné nešťastie, keď sa vo vojne vraždí a pre chůtky mocných zomierajú nevinní ľudia. Takto by sme mohli ďalej vymenovať množstvo nepravostí a krívd, ktoré sa denne páchajú na ľuďoch. Veľmi často počujeme otázku, kde je Boh, keď toto všetko dopustí?

Kde bol Boh, keď Jeho jediný Syn trpel

pení drahou Krvou nášho Pána? Vidíme v každom človeku nášho brata a milujeme ho tak, ako nám to kázal Kristus? Pri veľá otázok na nás úbohých hriešnikov. Koľko výhovoriek, koľko ospravedlnení nájdeme preto, aby sme nemuseli urobiť dobro a urobili to, čo najviac vyhovuje nášmu pohodliu. Najradšej by sme upravili aj Božie prikázania, lebo nám celkom dobre nesadnú, k našim názorom.

Ešte je čas, Boh nám ho dáva, necháva rásť „plevel“ v našich životoch a trpezlivo čaká, kým neprídeme na to, že nepatrí do našich životov. Vytrhajme všetok „plevel“ všetko zlé, čo v nás je a odovzdajme to pri sviatosti zmierenia nášmu Ježišovi. S hlbokou ľútosťou v srdci a silným predsavzatím, sa rozhodneme žiť tak, ako sa na kresťana katolíka patrí. Učme sa prijímať s pokorou rozhodnutia nášho Pána, ak nás navštívi utrpením, spojme ho s Jeho utrpením a prinesme s láskou na oltár nášho Pána. Snažme sa pokorne prijať návod na dobrý život. Je jednoduchý. Milovať Boha z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej sily, z celej svojej mysle a milovať blížneho svojho ako

seba samého. Naplňme svoje srdcia láskou k Bohu a rozdávejme ju plným priehŕstím okolo seba. Potom aj naše srdcia naplní radosť a pokoj, ktorý prevyšuje všetko. Ak začneme každý od seba, pomaly môžeme meniť svet okolo nás. Láska plodí lásku, len tento nezriadený svet to chce vyvrátiť. Majme odvahu s Božou pomocou takto žiť a nemáme sa čoho báť. Tak ako mi raz povedal jeden kňaz. Niet sa čoho báť, Ježiš Kristus už zvíťazil, už ho nikto nepremôže. Nech nám láskavý a milosrdný Nebeský Otec v tom pomáha.

Marianna Štolcová

ČAS NA POKÁNIE

Pred tromi rokmi som sa dostala do nemocnice. Keď mi sestrička pri prijíme dala na výber, na ktorej izbe chcem byť, vybrala som si izbu číslo 310. Prečo? Neviem. Vlastne – nevedela som, už viem... Na posteli oproti mne ležala 83-ročná babička, ktorá mala silný zápal pľúc. Sestrička mi povedala, že už tri týždne sa dusí, niekoľkokrát cez deň i v noci jej odsávaním pomáhali dýchať. Celé dni aj noci jej tiekla infúzia na zmiernenie bolestí. Každý deň ju navštevovali lekári z rodiny. Keď mohla niečo zjesť, nakrmili ju, alebo len tíško spolu s ňou trpeli. Keď som už bola týždeň v nemocnici, teda babička sa už štyri týždne takto trápila, poobede prišiel do našej izby pán kaplán. Hľadal nejakú pani, ktorá však v našej izbe nebývala. Keď ma uvidel, povedal mi, že ma pozná z kostola, či by som chcela prijímanie. Potešila som sa. Pomodlili sme sa, prijala som do srdca Ježiša a bola som veľmi vďačná, že „zablúdil“ práve do našej izby.

Keď už bol na odchode, všimol si babičku oproti. Podišiel ku nej a spýtal sa, či je veriaca a či chce, aby ju zaopatril. Súhlasila. Po-

modlili sme sa pri nej, zaopatril ju a odišiel. V tú noc babička zomrela. Prvé, čo mi napadlo, bolo: „Bože, aký si dobrý! Veď ona čakala iba na zmierenie s tebou! Ty

si jej ten čas daroval. Milostivý a milosrdný je Pán, zhovievavý a veľmi láskavý.“

Nenechajme sa oklamať svojim svedomím, že na pokánie máme čas. Babička ten čas dostala. Ako si môžeme myslieť, že ho dostaneme aj my?

Aj za mnou chodili každý deň na návštevu moje deti a súrodenci. V ten deň som ich netrpezlivo čakala, aby som im mohla porozprávať, čo sa mi prihodilo. Keď prišla moja sestra, povedala mi, že sa ide spýtať kňaza, ktorý chodí do nemocnice, či by prišiel ku mne. Hneď som ju prerušila a porozprávala jej, čo sa mi prihodilo. Zostali sme veľmi dlho na seba hľadieť a mlčali sme. Neviem, na čo ona myslela. Ja som si vravela, že už viem, prečo som mala byť práve na izbe číslo 310...

Keby som tam nebola, nezabavil by sa u nás pán kaplán a nevšimol by si babičku. Náhoda? Nie! On bol ku nám poslaný. Pán Boh nerobí náhody. On sa ani nemýli.

On vie!

Katarína

ZAZNAMENALI SME

- V týždni od 18. do 25. 1. 2015 sme sa pri večerných sv. omšiach modlili za jednotu kresťanov.
- Každú stredu o 17.00 hod. sa v kostole sv. Františka konali spoločné modlitby obetované za kňazov.
- V pondelok 26. 1. 2015 sa začali Katechézy pre dospelých a mládež, ktoré prebiehali aj vo štvrtky. Ich cieľom bola potreba neustálej evanjelizácie.
- V sobotu 31. 1. 2015 sa konal už tradičný farský ples.
- Pri večernej sv. omši 2. 2. 2015 boli požehnané sviece prítomným farníkom.
- V utorok 3. 2. 2015 ráno o 08.00 hod. sme sa

ZAZNAMENALI SME

- spoločne modlili za tragicky zosnulého Matúška, žiaka našej Spojenej školy sv. Františka z Assisi a jeho rodičov. Sv. omšu celebroid otec biskup Jozef Hal'ko.
- Celodenná adorácia Sviatosti Oltárnej dňa 5. 2. 2015 bola obetovaná na úmysel úspešného výsledku referenda o ochrane rodiny.
- Karneval pre deti našej farnosti sa uskutočnil 7. 2. 2015 v telocvični Spojenej školy sv. Františka z Assisi.
- Národný týždeň manželstva sme v našej farnosti začali sláviť v nedeľu 8. 2. 2015 pri detskej sv. omši a to požehnaním mamičiek pred pôrodom a v požehnanom stave. Týždeň bol zavŕšený v nedeľu 15. 2. 2015 obnovením manželských sľubov pri všetkých sv. omšiach.

PRIPRAVUJE SA

- Počas obdobia Veľkého pôstu, v piatky a nedele, pozývame na pobožnosti krížovej cesty. V nedele po krížovej ceste bude pašiová kázeň.
- Veľkonočná spoveď v našej farnosti bude vo Veľkom týždni, v pondelok až stredu od 17.00 do 20.00 hod. v kostole sv. Františka.
- Po obradoch Veľkého piatku sa bude konať krížová cesta.

V. Šimko

SV. ALŽBETA - SVÄTICA PRE DNEŠOK

Nedávno mi okolnosti dopriali pobudnúť istý čas v tichu malej kaplnky v centre mesta a rozjímať. Možno to vyznie zvláštne, ale v dnešnom uponáhľanom svete mi to ticho a čas, ktorý som vyhradila iba Bohu, spôsobili doslova radosť. Ved' ako ťažko sa niekedy uprostred všetkých povinností a termínov hľadá čas na modlitbu? Viem, často je to iba mojou lenivosťou a povrchnosťou, ale je to, žiaľ, tak. Ďakujem Pánovi za túto novú skúsenosť, ktorej som sa sprvu trochu bála. Ako sa ukázalo, zbytočne. Stráviť čas s Pánom ukrytým v slávnostne vystavenej Eucharistii, vôbec nebolo nudné ani zdĺhavé. Práve naopak, prekvapilo ma, že keď som odchádzala, mala som zrazu pocit, že je to narýchlo, a že mu ešte toho chcem veľa povedať.

V spomínanej kaplnke visí obraz, na ktorom je žena - svätica, ktorá je už storočia mŕtva, a predsa nám stále má čo povedať. Keďže Sv. Alžbeta žila v 13. storočí, správy o jej živote sú strohé a miestami nepresné. Podľa niektorých prameňov sa narodila na bratislavskom hrade, podľa iných v maďarskom Sárospataku. Prvé štyri roky pravdepodobne prežila v Bratislave, na uhorskom kráľovskom dvore, s rodičmi - uhorským kráľom Ondrejom II. a Gertrúdou. Ako dieťa bola zasnúbená durínskemu grófovi Ľudovítovi, a preto ako štvorročná odišla žiť na hrad Wartburg, aby sa naučila nemeckým zvykom. Vydávala sa štrnásťročná. Jej manželstvo bolo údajne šťastné, manželia sa navzájom podporovali v čnostiach a skutkoch lásky. Dali život trom deťom. Alžbeta už od rannej mladosti prejavovala veľkú zbožnosť, pokoru a skromnosť, čo nebolo po vôli príbuzným jej manžela a považovali jej chovanie za nevhodné a urážajúce. Po stretnutí sa s františkánskymi mníchmi sa celkom nadechla pre ideál chudoby, podľa vzoru sv. Františka. Keď Durínsko postihli povodne a hlad, Alžbeta rozdávala biednym obilie z hradných zásob. V čase moru nechala v podhradí postaviť špitál aj sirotinec. Ďalší špitál založila v neďalekom meste Eisenachu, aj za cenu toho, že musela predať svoje šaty a klenoty. Keď mala dvadsať rokov, jej manžel Ľudovít zomrel počas križiackej výpravy. Po manželovej smrti ju jeho rodina, ktorá nesúhlasila s jej spôsobom života, vyhnala z Wartburgu a odmietla uznať jej dedičské nároky. Pod hrozbou trestu sa v tom čase od Alžbety odvrátili takmer všetci a žila

v úplnej biede. Po čase, sa Alžbeta síce zmierila s rodinou, ale nechcela znova žiť v prepychu a radšej si zvolila život s Bohom. Vrátila sa do Marburgu, kde vstúpila do tretieho rádu sv. Františka. Zo svojej renty nechala v Marbugu postaviť špitál, v ktorom denne sama ošetrovala chorých, varila a pomáhala. Ako 24-ročná zomrela na mor alebo na vyčerpanie. Keďže jej zbožný život vzbudzoval úctu už za jej života, už štyri roky po smrti bola vyhlásená za svätú. Nad jej hrobom v Marburgu vystavali trojloďovú baziliku. Svätá Alžbeta je patrónkou žobrákov, vdov, sirôt a chorých, ale aj prenasledovaných a charitatívnych organizácií. Vyobrazená býva najčastejšie s košíkom s ružami alebo chlebom.

Svätá Alžbeta mi pripadá ako taký malý zázrak. Čistá duša túžiaci po živote v chudobe a obetovaní sa v službe druhým, aj napriek tomu, že pochádzala z vysokých šľachtických kruhov. Hoci sa dnes už u nás nehonosia ľudia šľachtickými titulmi, majetky a túžba po nich nám ostali. Jeden má toho viac, iný menej, ale dovoľm si tvrdiť, že často radšej zhromažďujeme ako dávame. Je dobré, že Boh nám dáva svätcov a ľudí ako sv. Alžbeta, ktorí nám ukazujú ako lepšie a hodnotnejšie žiť. V pokore k Bohu a v láske k blížnemu. Pred nami je pôstne obdobie, ktoré nám opäť núka možnosť prekonávať samých seba a stať sa lepšími a Bohu milšími. Nepremrhajme ho!

M. Važanová

ZODPOVEDNÉ RODIČOVSTVO: REKREÁCIA A CESTOVANIE

*Boh, ktorý stvoril človeka z lásky
a povolal ho k láske,
ktorá je základným a vrozeným
povolaním každej ľudskej bytosti,
pretože človek je stvorený na obraz
a podobu Boha, ktorý je Láska.
A kto ostáva v láske, ostáva v Bohu*

Boh stvoril človeka ako muža a ženu, ich vzájomná láska sa stáva obrazom večnej a absolútnej lásky, ktorou Boh miluje človeka. Muž a žena sú stvorení jeden pre druhého. Pri stvorení sveta Pán Boh povedal: „Nie je dobre byť človeku samotnému, nuž učiním mu pomocnicu, ktorá mu bude podobná“ (Gn 2, 18). Keď Pán Boh utvoril z Adamovho rebra ženu a priviedol mu ju, natešený Adam zvolal „toto je kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa“ (Gn 2, 23). Potom Stvoriteľ povedal: „Preto muž opustí otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele“ (Gn 2, 23). Pán Ježiš potvrdil, že to znamená trvalú jednotu života oboch a že je to Stvoriteľov plán. Pán Ježiš povýšil manželstvo medzi pokrstenými na sviatosť. „A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje“ (Mt 19, 6). Manželstvo je zamerané na dobro manželov, ako aj na plodenie a výchovu detí.

To som považoval za potrebné uviesť skôr než budem hovoriť o prínose dovolenky, rekreácie a cestovaní pre upevnenie stability manželského vzťahu. Keď uvažujeme o dobre manželov, musíme si uvedomiť, že pravé šťastie nie je v bohatstve alebo blahobyte, ale ani v ľudskej sláve a moci alebo v nejakom ľudskom výtvore, ale jedine v Bohu, ktorý je prameňom každého dobra a každej lásky.

Ľudský organizmus po intenzívnej práci potrebuje odpočinok a regeneráciu síl a to po stránke fyzickej aj psychickej. Je známe, že unavuje najmä stereotypná práca. A podobné je to aj vo vzťahoch. Christa Meves odporúča pre šťastné manželstvo okrem iného aj spoločnú rekreáciu a cestovanie a zdôrazňuje, že „stereotyp všedných dní znamená veľké zaťaženie pre lásku manželského páru“. Poznáme však aj ľudí, ktorí nevedia čo je dovolenka a odpočinok po práci, pracujú ešte aj v nedeľu a svoju „dovolenku“ od zamestnávateľa trávia kdesi na stavbe. Taký stereotyp ubíja a narušuje manželské vzťahy. Manželia by mali vedieť vypnúť v práci a využiť voľný čas jeden pre druhého. Najvhodnejšou formou je dovolenka, re-

kreácia, cestovanie. A pritom cestovanie je dobrou príležitosťou k získaniu poznatkov, pretože sa človek stretá s rozličnými národmi, krajinami, kultúrami a zvykmi. Svätý Otec Ján Pavol II. o tom povedal: „Turizmus umožňuje venovať časť voľného času kontemplácii o добрôte a kráse Boha v dielach, ktoré stvoril a vďaka kontaktu s druhými pomáha prehĺbovať vzájomný dialóg a poznanie. Voľný čas a turizmus môže takto dopĺňať nedostatok ľudského kontaktu, ktorý často pociťujeme vo všednom živote“. Treba si aj uvedomiť, že Pán Ježiš nás v podobenstvách vyzýva, aby sme rozjímali o prírode, ktorá nás obklopuje, a tak spoznali, že sa musíme s dôverou úplne zveriť nebeskému Otcovi a vytrvalo veriť.

Nechcem oponovať populárnej autorky Ch. Meves, ale predsa by som rád poznal k jej slovám: „Dovolenka v rodin-

ločne celá rodinka, či už spoznávať krásy našej vlasti alebo do zahraničia. Na tieto dovolenky, zájazdy či rekreačné pobyty stále rád spomínam, pretože to bola naozaj spoločne prežitá radosť z poznávania krás neznámych krajín, more, hory, jazerá, lesy, chrámy, hrady, zámky, múzeá, historické pamiatky. Letné dovolenky sme využívali každý rok a boli to skutočne pekné zážitky.

Našu lásku sme si uchovali. Ch. Meves na to odporúča „hocijakú zmenu, lebo prispieva k povzneseniu našej nálady“ (s.77). Ja by som však pripomenul, a to najmä v dnešnej dobe, keď Štatistický úrad uvádza, že napr. za rok 2008 sa na Slovensku rozviedlo 44,8 % manželstiev, zodpovednejšie dodržiavanie morálnych zásad. Zaiste pre manželské dovolenky majú lepšie podmienky starší manželia, lebo aj tam často hrozí nebezpečie rozpadu, ktorí už

nom kruhu nedá manželskému páru to čo potrebuje. Najlepším riešením je ponechať deti na krátku dobu doma... keď sú manželia sami, môžu užívať dovolenku bezstarostnejšie“ (s.77), že nie sme všetci rovnakí a nie všetci rovnako prežívame rôzne životné situácie. Pán Boh nerobí duplikáty, každý človek je jedinečný, teda originál. Uznávam samozrejme potrebu určitého zovšeobecňovania. Ako mladí manželia boli sme na takejto dovolenke. Mali sme vtedy prvé dieťa. Hoci sme vedeli, že o nášho synčeka je dobre postarať, bol u manželkiných rodičov, kde sme v tom čase aj bývali, predsa tá dovolenka nebola bezstarostná. Stále sme na syna mysleli, najmä manželka, či už sme chodili po horách alebo sme boli na chate. Musím priznať, že sme plánovaný čas dovolenky aj skrátili a nasledujúce roky sme potom už vždy išli na dovolenku spo-

majú dospelé deti. Žiaľ, toho som sa nedožil, manželka zomrela, keď najmladšia dcéra bola ešte školopovinná. Pre mňa to boli roky intenzívnej starostlivosti o rodinu. Bolo to ťažké a náročné obdobie, ale vďaka Božej pomoci sme ho úspešne zvládli. Po dcérinej promócii a sobáší som povedal: Teraz sa už budeš sama starať a ja ti prídem povarovať detičky. Mám vnučku a dvoch vnúčikov a rád spomínam, ako sme chodili spolu na prechádzky a výlety do prírody, ako sme pri lesnej studienke opekali špekáčky, alebo navštevovali múzeá, Zoologickú či Botanickú záhradu, historické pamiatky, plavili sa po Dunaji alebo splavovali Moravu. Mám z nich veľkú radosť i teraz, keď Maťko spolu so svojim otcom a ďalšími hrajú na detských svätých omšiach alebo Samko i Maťko úspešne reprezentuje vo futbale.

Christa Meves má pravdu, tvrdiac, že keď

je človek sám, nikdy nedosiahne taký vnútorný a vonkajší zážitok ako vo dvojici. Manželku si povolal Pán Boh, ale nezostal som sám, pretože okrem rodiny som aj súčasťou farského či skautského spoločenstva. Svoje cestovanie som preorientoval na pútnické zájazdy, či už na opakované púte na Slovensku (najmä Marianka, Šaštín, Levoča) alebo v zahraničí (Svätá zem, Lurdy, Fatima, Monserat, Rím, Medžugorie, Assisi, Padova, La Salette, Mariazel a i.) alebo cesty za Svätým Otcom (Rím, Ban. Bystrica, Brno a samozrejme Petržalka), či pútnické cesty so Združením kresťanských seniorov. Najväčším duchovným zážitkom pre mňa bola Svätá zem v jubilejnom roku 2000 ale i v tomto roku. Je to úžasné prechádzať miestami, kde sa narodil, vyrastal a chodil Pán Ježiš. Ďalej to bola národná púť do Lúrd s otcom kardinálom J. Tomkom v r. 2008, hoci to bola už moja tretia návšteva tohto pútnického miesta. V živej pamäti mám najmä farskú púť Karlova Ves – Rím, keď sme s pátrom Tomášom Lesňákom navštívili pútnické miesta Padova, Osimo, Loreto, Lancia, San Giovanni Rotondo, Monte Sant Angelo, Manoppello, Ortona, Rím, Assisi. Hlbokou vďačnosťou bolo naplnené moje srdce, keď som mohol vlani znovu vystúpiť na Križevac a Podbrdo v Medžugorii. Pri pobyte v prírode, či na ktoromkoľvek inom mieste si treba uvedomiť, že Bohom stvorené diela boli dané človeku do opateri, aby ich chránil a zveľadoval (porov. Gn 2, 15), ale keď sa zo správco prírody stanú jej tyrani, skôr či neskôr sa proti ľudskej bezohľadnosti vzbúri. Pri cestovaní a turistických pobytoch sa vždy stretávame s cudzími kultúrami a ľuďmi. Všade, no najmä v rozvojových krajinách, sa turisti nemôžu vyhnúť kontaktu s bolestnou realitou biedy a hladu. Svätý Ján Pavol II. vyzýva, aby sme sa pritom neizolovali od miestnych obyvateľov, ale naša návšteva má byť príležitosťou na dialóg medzi ľuďmi s rovnakou dôstojnosťou, pohnútkou na lepšie poznanie krajiny, ich dejín a kultúry, snahou o pochopenie druhých, ktorá povedie ku konkrétnym gestám solidarity.

V *Posolstve k Svetovému dňu pokoja 1990* Svätý Otec Ján Pavol II. uviedol: „je potrebné ísť ku koreňu a čeliť celkovej morálnej kríze, ktorej jednou znepokojivou stránkou je aj devastácia životného prostredia“.

S láskou a hlbokou úctou si pripomínam slová Svätého Otca Jána Pavla II.: „V duchu modlitby sa odobrať z miesta na miesto, z jedného mesta do druhého, v priestore osobitne poznačenom Božím

zásahom, pomáha nám nielen prežívať svoj život ako cestu, ale plasticky nám podáva ideu Boha, ktorý nás predišiel a predchádza nás, ktorý sa sám vydal na cestu po cestách človeka, Boh, ktorý na nás nehládí zvysoka, ale sa stal naším spoločníkom na ceste“ a či na slová žalmistu: „Pánova je zem i všetko, čo ju naplňa, okruh zeme aj tí, čo bývajú na ňom. Veď on sám položil jeho základy na moriach a upevnil ho na vodách“ (Ž 24, 1-2) a „Zaradoval som sa, keď mi povedali: „Pôjdeme do domu Pánovho.“ Naše nohy už stoja v твоjich bránach Jeruzalem“ (Ž 122, 1-2) a v tomto duchu sú teraz naplnené všetky moje cesty.

Vojtech Tóth

Porov. Gn 1,27; 1Jn 4,1 ; 1Jn 4,16

Porov. Mt 19, 4

Porov. kán.1055 CIC 1983

Porov. kán.1055 § 1

MEVES, Ch.: *Abeceda šťastného manželstva*, Trnava: Dobrá kniha, 1999, s.76

Posolstvo Svätého Otca Jána Pavla II. k 23.svetovému dňu turizmu 27. septembra 2002. Trnava: SSV, 2002, s. 5. ISBN 80-7162-409-8

Porov. Lk 12, 22-28 a Lk 17,6 in *Pápežské listy a Vatikánske dokumenty* č. 33. Trnava: SSV, 2002, s. 6

Porov. Ján Pavol II., *Homília počas Jubilea poľnohospodárov*, 12. november 2000. In *Pápežské listy a Vatikánske dokumenty* č. 33, Trnava: SSV, 2002, s. 6

Porov. *Posolstvo Svätého Otca Jána Pavla II. k 24. svetovému dňu turizmu 27. septembra 2003*. Trnava: SSV, 2003, s. 9. ISBN 80-7162-455-1

JÁN PAVOL II.: *Putovanie po miestach spásy. Apoštolský list o putovaní na miesta spojené s dejinami spásy*. Bratislava: vyd. Don Bosco, 1999, s. 16. ISBN 80-88933-36-6

POZDRAV OD PÁTRA JOZEFA Z RÍMA

Máme ešte v čerstvej pamäti svätú omšu na sviatok Zjavenia Pána – Traja Králi v kostole sv. Františka. Aby na to mohol spomínať aj náš najmladší kňaz P. Jozef Súkeník, ktorý teraz pôsobí vo Večnom meste – Ríme, poslal som mu sériu fotografií. Vyjadril úprimnú radosť. Číta teraz staré dokumenty a hľadá informácie o minoritských mučeníkoch. Vo voľnom čase navštevuje kostoly v Ríme, tam je čo objavovať. Priznal, že mu chýbame, pozdravuje Karlovešťanov a teší sa na stretnutie.

Vojto

STRETNUTIA ČLENOV RYTIERSTVA NEPOŠKVRNENEJ A RUŽENCOVÉHO BRATSTVA

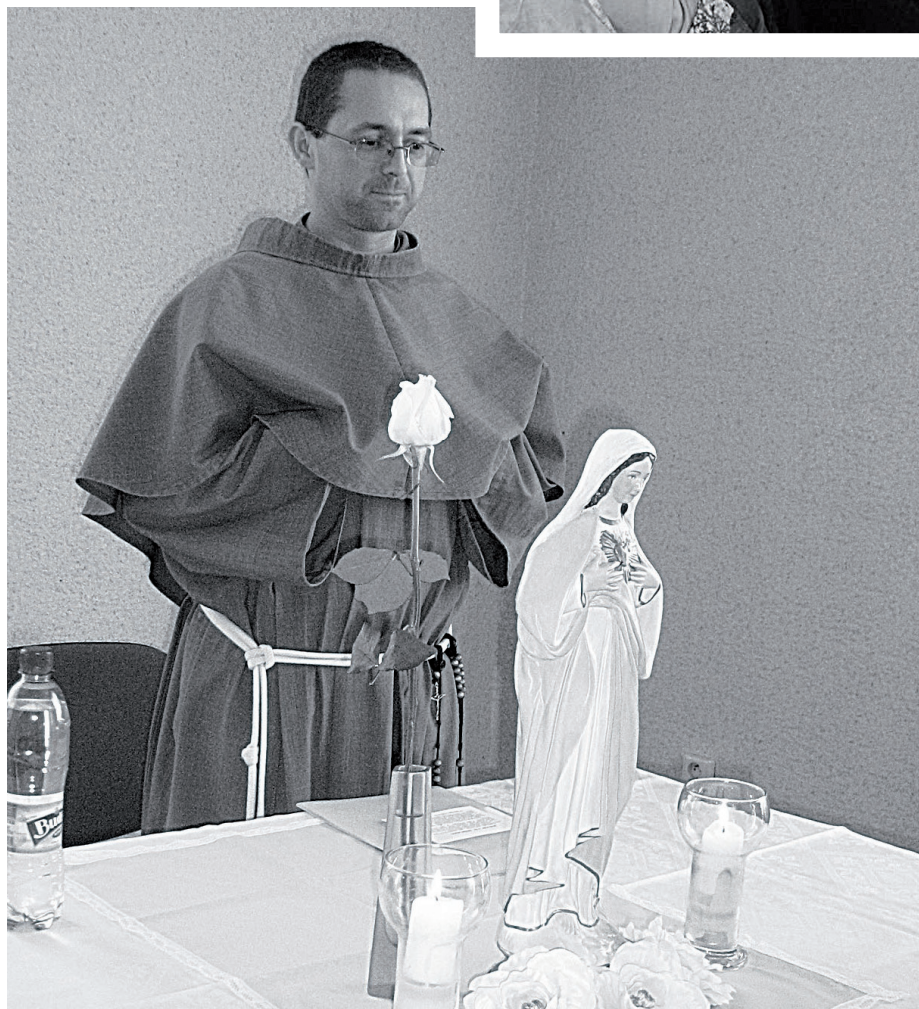
*Nepoškvrnené srdce Márie
si svetlom a cestou
nám na zemi
(Hymna MKH)*

Každú prvú sobotu v mesiaci koná sa po rannej svätej omši v kostole sv. Františka Fatimská sobota. Modlitba zasvätenia obsahuje záväzok snažiť sa o vnútorné obrátenie, zbavenie sa náklonnosti k sebe samým, k ľahkým kompromisom so svetom, ochotu plniť Božiu vôľu, zverenie sa Panne Márii v tejto rozhodujúcej hodine, ťažko doliehajúcej na svet. Je to záväzok žiť svoje kresťanské povolanie, usilovať sa o obnovu ducha modlitby a pokánia, horlivo sa zúčastňovať na slávení Eucharistie, apoštolát, každodennú modlitbu posvätného ruženca a prísny spôsob života v zhode s evanjeliom.

V pravidlách Ružencových bratstiev je zásada pravidelného stretávania sa každý

mesiac, ktorá sa v našej farnosti striktnie dodržiava. Stretnutia sa konajú spoločne s členmi Rytierstva Nepoškvrnenej v pastoračnej miestnosti kláštora pod vedením pátra Martina. V našom Ružen-

covom bratstve máme v živom ruženci 7 úplných ruží (v každej je 20 členov) a jednu neúplnú ružu (19 členov), vo svätom ruženci máme 26 a vo večnom ruženci 5 členov.

Rytierstvo Nepoškvrnenej je hnutie, založené sv. Maximiliánom M. Kolbom 16. októbra 1917 v Ríme. Sám ho označil za „globálnu víziu katolíckeho života v novej forme spočívajúcej v spojení s Nepoškvrnenou, našou Orodovnicou u Krista“. Cieľom je obrátenie tých, ktorí nepoznajú Krista, najmä nepriateľov Cirkvi, zjednotenie kresťanov a posvätenie všetkých ľudí na celom svete. Jednou z povinností členov je každodenná modlitba, ktorú zostavil sv. Maximilián: *Ó Mária, bez poškvrny dedičného hriechu počatá, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame, i za všetkých, ktorí sa k tebe neutekajú, najmä za nepriateľov Cirkvi a tebe odporúčaných. Amen.*

Ružencové bratstvo je dominikánskou rehol'ou založená skupina veriacich, ktorí sa slobodne rozhodli aktívne prehlbovať svoj vzťah k Bohu, dozrievať v láske a šíriť dobro podľa biblického príkladu Panny Márie. Na ceste k tomuto cieľu si členovia ružencových bratstiev osobitným spôsobom pomáhajú modlitbou posvätného ruženca, pravidelnými spoločnými mesačnými stretnutiami a duchovnou súdržnosťou.

V utorok 13. januára 2015 sa členovia Rytierstva Nepoškvrnenej a Ružen-

cového bratstva zišli vo vianočnom ovzduší na spoločnom stretnutí v pastoračnej miestnosti minoritského kláštora v Karlovej Vsi, ktoré začali modlitbou k Svätej rodine a k sv. Maximiliánovi. Potom nasledoval ďalší pravidelný bod programu – rekapitulácia predchádzajúceho stretnutia. V tomto prípade to bolo v decembri pozeranie fotografií z farskej púte vo Svätej zemi. Priami účastníci púte boli veľmi spokojní a v duchu si znovu oživovali krásne chvíle strávené na miestach, kde žil a učil náš Pán so svätou rodinou a učeníkmi. Ďalším námetom bola Jakubská púť do Santiaga de Compostela. Páter Martin si na každé stretnutie pripraví zaujímavú prednášku k aktuálnej problematike alebo k rozboru nejakej knihy. Takými témami boli napríklad Teológia tela, Mária dokonalá žena, Mária eucharistická žena, Sedembolestná Panna Mária v slovenských dejinách ale i premietanie filmu Ježišovo srdce v dejinách. Januárovou témou bola Stratégia ochrany ľudských práv. Bolo zdôraznené, že si treba uvedomiť čo chceme podporovať, čomu sa brániť a z čoho čerpať v zápase o kresťanské hodnoty. Potom sa venoval bohatej histórii Mariánskej úcty v kresťanstve od počiatkov Cirkvi až po súčasnú dobu. Na stretnutiach nechýbajú ani Mariánske piesne a aktuálne otázky zo života Ružencového bratstva.

Rok 2015 je Rokom zasväteného života v ktorom Svätý otec František nabáda zasvätených „prebudiť svet“ a povzbudzuje i laikov, prežívať tento rok ako milosť, ktorá umožní viac si uvedomiť prijatý dar, sláviť ho s celou rodinou, spoločne rásť a odpovedať na volanie Ducha v dnešnej spoločnosti. Promótor pre ruženec P. Melichar Matis OP nabáda členov ružencových bratstiev k väčšej pozornosti voči chorým.

Prvé zárodoky ružencových bratstiev, inšpirované príkladom života prvotnej cirkvi, vznikali už v 13. storočí. Nesmierny význam majú aj dnes, ba ich význam rastie, pretože ľudia sa stále menej stretávajú a len ťažko si nachádzajú čas jeden pre druhého. Aktívne bratstvá sa okrem spoločnej modlitby zaujímajú jeden o druhého, pomáhajú si a hľadajú miesto vo farnosti, kde a ako by jeho členovia mohli byť užitoční. Najdôležitejšou vlastnosťou kresťana, je podľa evanjelia láska. V rozlúčkovej reči Pán Ježiš povedal: „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ (Jn 13, 35)

Vojto Tóth

KRV LÁSKY V SRDCI K POČATÝM BÁBÄTKÁM

Už veľa rokov na mňa nesmierne bolestne dolieha to, že sa zabíjajú počaté bábätká umelými potratmi. V našich nemocniciach, tam kde má byť pomoc, milosrdenstvo, súcit, láska, tam sa deje to, čo sa nedá nazvať inak ako hrôzou. Je to usmrcovanie nevinných detí denne. Denne zomierajú obrovské množstvá detí. všimla som si tiež, že sme nad tým mnohí už mávli rukou, že je beznádejné im pomôcť. Nedostaneme sa k tým mamičkám, tak čo... ale to nie je pravda. Je potrebné každé jedno srdce na to, aby im pomohlo. V žilách nášho srdca pulzuje krv lásky, ktorá sa búri proti ich zabíjaniu. Venujme pozornosť nášmu srdcu, čo nám hovorí, a nechajme z neho vytrysknúť modlitby za deti. Vytryskne súcinná, milosrdná láska, ktorá bude pôdou pre ich záchranu. V našom vlastnom srdci sa začne ukladať pôda, ktorá bude životodarnou pre ne. Naše vnútro bude stekať čistými krásnymi pramienkami ako pramenistej vody dobra pre ne. Naše

srdce sa stane príbytkom, kde im poskytneme ochranu a záchranu, vyživíme ich láskou, privinieme si ich k srdcu, aby pocítili lásku, že nie sú samé, že sme pri nich, že prosíme Pána za záchranu ich životov, že v tej vlne ktorá sa zdá byť neprekonateľná my sa stavíme odvážne a rozhodne na ich stranu, na ich obranu, na ich záchranu...

Najdôležitejšie je ľúbiť tie počaté, ohrozené bábätká. zamilovať si ich tak, že budú hlboko v našich srdciach. Aj z malých semienok vie vyrásť krásna kvetina, či strom. Nevie aká hojná bude naša úroda, aké krásne kvety vykvitnú, aké nádherné plody budeme zbierať z námahy a bolesti. píšem o bolesti, lebo utrpenie sa nevyhne tým, ktorí sa rozhodnú pomáhať tým bábätkám. Každý koho to zasiahne už nemôže mlčať, už nemôže ostať nečinným, už bude každý deň hľadať nové spôsoby pomoci. Láska nám ukáže každý deň malé skutky,

ktoré pre ne môžeme vykonať. Keď Pánovi obetujeme všetku prácu, tak On to použije pre tie deti. Keď Pánovi odovzdáme dobrý úmysel, k tomu pripojíme skutok lásky, už to má nevýslovnú hodnotu a už je to použiteľné, aj keď by to bolo niečo obyčajné, všedné...

Každý deň sa nám otvoria nové obzory a nové cesty a Pán nám dá svetlo a poznanie, čo a ako máme pre ne robiť. Ale modlitba je tým hlavným, modlitba je láskou. V našom srdci je výstrelka, kde je miesto pre deti, ktoré nemajú kde hlávku skloniť, ktoré sú nechcené, ktoré sú ohrozené, že ich zabijú v lone mamy... takéto kruté strašné veci sa dejú neďaleko nás, blízko nás. Všetko sa však začína v našom vnútri. Pre tých, ktorí to vykonávajú, máme mať v sebe milosrdnú lásku a modliť sa za nich, obetovať sa...

Modlitba a obeta lásky sú prostriedky, ktoré nám sú ponúknuté. Môžeme ich využiť keď chceme. Všetko sa nedá napísať. Ale viem,

že vďaka každému jednému z nás bude môcť byť zachránené bábätko. A nielen jedno. Nevie koľko, ale ja verím, že Pán to požehná. Že nám pomôže. Že veľa malých srdiečok nebude zranených, prebodnutých, ale že budú silno tlčiť. Že vôkol nás budú behať usmiate detičky a my ani nebudeme vedieť, že naše modlitby a obety zachránili práve

ich, že za hruďou bije práve to srdiečko, ktoré bolo ohrozené tým, že nebude tlčiť.

Tým bábätkám hrozí veľmi bolestné mučenie potratom. Bábätká pri tom cítia bolesť. prosím aby sme sa spojili spoločne v modlitbách a obetách lásky, aby sme spolu išli za Pánom pomáhať im... aby sme spolupracovali s Pánom na ich záchrane, aby sme to robili v spojení s Ním... lebo bez Neho nemôžeme nič urobiť. Ale s Ním... v láske... v Jeho prítomnosti...

A aké krajšie ovocie plody našej práce a námahy bo mohlo byť ako zachránené životy detičiek?

Katarína Čibová

Bratislavská minoritská komunita putovala dňa 7. januára do ned'alekého Ostrihomu.

Vizitácia prebiehala od 10. do 14. januára a vykonával ju otec Piotr Stanisławczyk z Krakova. Spolu s ním prišiel na návštevu aj brat Jan Hruszowiec.

Neodlučiteľnou súčasťou vianočných sviatkov je jasličková pobožnosť, pri ktorej deti ohlasujú radostnú zvesť o narodení malého Ježiška. V našej karloveskej farnosti nám ju deti pripravili na sviatok sv. Štefana, prvého mučeníka.

Duchovnej obnovy v dňoch 2. – 4. januára sa zúčastnilo 7 mladých mužov z rôznych kútov Slovenska. Tri dni v reholnej klauzúre im mali dopomôcť stíšiť sa a zamyslieť sa nad svojím životom na prahu Nového roka.

